
RIJKSINSTITUUT voor OORLOGSDOCUMENTATIE
BIBLIOTHEEK

Overdruk uit "De nieuwe Gids"
Maart 1941

OMWAARDEERING ONZER VOLKSGESCHIEDENIS

DOOR

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

Het is een niet te loochenen feit, dat door het heerschende demoliberalisme ons volk, voor zoover het zich een voorstelling maakt van het nationale leven, van lieverlede van zich zelf is vervreemd en vertrouwd is geraakt met het anorganische begrip staat, terwijl daarbij het eigenlijke begrip volk geheel in de vergetelheid verdwenen is, zoodat men zich daarvan geen juiste voorstelling meer maakt. Het begrip volk als levensgemeenschap van door eenzelfden bloedstroom nauw verbonden en door de eeuwige erfwetten vastgelegde, onveranderlijke menschentypen, die een zinvolle eenheid en afgeslotenheid vormen met een geheel eigen, standvastig karakter en een eenzinnigheid van levensstijl, past niet bij de gangbare en vastgeroeste denkbeelden van algemeene menschelijkheid en menschengelijkheid en druischt als zoodanig in tegen het burgerlijk fatsoen. Vraagt men aan een schoolkind of aan een willekeurigen burger, wat onder volk wordt verstaan, dan zal het antwoord luiden, dat alle »staats«-burgers te samen het volk vormen. Men kent dus alleen het formeele en doode begrip staatsvolk. Als twee Nederlanders elkander in den vreemde tegenkomen, dan plegen zij te zeggen, dat ze een landgenoot hebben ontmoet en niet een volksgenoot. De door den staat verstrekte burgerrechten en het paspoort geven den doorslag; zij bepalen, wat men is, d.w.z. tot welken staat en dus ook tot welk volk men behoort. Op de volksche bloedbanden wordt geen acht geslagen.

Vroeger was dat geheel anders. In den tijd onzer Geuzenvaderen

was het woord volk een familiebegrip, omdat men juist van de natuurgegeven bloedbanden uitging en van het staatsbegrip ternauwernood een voorstelling had. Rembrandt b.v. zou er geen oogenblik aan gedacht hebben, een door hem uitgeschilderden Jood, neger of Oosterling als een volksgenoot, dus als een gelijksoortige te beschouwen, want zij waren volgens het heerschende levensgevoel bloedvreemden en dientengevolge ook volksvreemden. Men zou het in zijn tijd ook nimmer voor mogelijk hebben gehouden, aan zulke volksvreemden een burgerbrief te verstrekken. Geheel anders stond men echter tegenover de Hugenoten, die bij ons een toevlucht hadden gezocht. Deze waren wel staatsvreemden, maar geen bloedvreemden, werden dus niet als volksvreemden beschouwd en konden wel als gelijke in de volksgemeenschap worden opgenomen.

De democratie heeft voor het volk als levend organisme niet alleen nooit eenige belangstelling gehad, maar ze verwierp en vermeed zelfs angstvallig iedere gedachte aan de, door de natuur in het volk en bij de menschen geschapen, bloed- en wezensverwantschap. Tot deze bloed- en instinctlooze opvattingen is men gekomen, nadat de Joodsche geest, die reeds eenige eeuwen Europa en Amerika had weten te beïnvloeden, bij het wegsterven van de 18e eeuw ten slotte zegevierend op den voorgrond kwam en de leuze »Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap« van uit Parijs werd aangeheven en de »menschenrechten« (Joodsche gelijkheidsrechten) tot den grondslag werden van de nieuwe toekomstige verhoudingen tusschen de »menschen«. Van af dit oogenblik verloor het begrip volk als bloedgemeenschap meer en meer zijn oorspronkelijk karakter en werd verdrongen door het formalistische »staatsche« volksbegrip. Ook onze vaderlandsche geschiedschrijvers werden in den ban geslagen van deze humanistische gelijkheidsleer, hebben zich van het volk en de natuurgegeven bloedbanden losgemaakt en zijn bij hun beschouwingen van bloedleege »staatsche« en dus bovenvolksche bindingen uitgegaan. Tot welke merkwaardige gevolgtrekkingen een dergelijke bloedverloochenende geestesgesteldheid, die volkomen van de staatsche gedachte uitgaat, kan komen, bewijst hetgeen Blok in de inleiding zijner »Geschiedenis van het Nederlandsche volk« schreef, n.l. dat »de Nederlandsche natie verdween, toen onze staat bij

Frankrijk werd ingelijfd!«. Hier wordt dus een geheel volk plotseling weggetooverd!

Honderdenvijftig jaren heeft de Joodsche leer der menschenrechten geheerscht en hebben de volken onder haar regiem geleefd. Deze heilsleer, die wij onder de namen democratie en demoliberalisme samenvatten, heeft gevoerd tot het meest meedoogenlooze staatsimperialisme, Joodsche hoogkapitalisme en volksverscheurende individualisme, en vierde voor den oorlog, dien wij thans beleven, haar hoogste triomfen. Deze door de aanhangers der democratie zelf ontketende oorlog, is tevens een kamp op leven en dood tusschen de leer der menschenrechten en het volksche socialisme. Hij zal beslissen, of de wereld nog langer in knechtschap van het Joodsche hoogkapitaal en zijn plutocratenkliek zal blijven, dan wel een vrije, los van het gele metaal en op de natuurlijke levensrechten gegrondveste ordening onder de volken zal heerschen.

Ons eigen Nederlandsche volk was wel het eerste. dat de gevolgen van de toepassing van de nieuwe democratische denkbeelden van de Fransche Revolutie in zijn meest afschuwelijke en wreedaardige vormen heeft moeten ondergaan. Napoleon, die zelf uit de leerschool der Fransche Revolutie was voortgekomen, lijfde Nederdand bij Frankrijk in en niets was natuurlijker, dan dat overeenkomstig de nieuwe gelijkheidsbeginselen van het staatsimperialisme, het Nederlandsche volk tot een Fransch staatsvolk werd gemaakt. Met miskenning onzer levensrechten en van ons eigen wezen, was het Napoleon's weloverwogen doel, om, naar hij zelf had te kennen gegeven, ons volk te verfranschen en van zijn Duitschen aard te vervreemden. Dit doel heeft hij met middelen van geweld en onderdrukking trachten te verwezenlijken. Als nieuwe Staatsfranschen werd het Fransch voor ons de leidende staatstaal, terwijl de moedertaal voor een streekdialect werd verklaard. Alle namen van steden, dorpen, straten en alle overige aardrijkskundige en ambtelijke namen, werden in het Fransch omgezet, opdat niets aan het volkseigene zou herinneren.

De leer der menschenrechten en het daarmee hand aan hand gaande staatsimperialisme vond haar hoogste uitdrukking in het Vredesverdrag van Versailles. Nadat eerst als uitvloeisel van

anderhalve eeuw toegepaste democratie, vier jaren een vernietigende Wereldoorlog had gewoed, waarbij 10 millioen slachtoffers voor het heil van de »Vrijheid, Gelijkheid, Boederschap« gevallen waren, verzamelde zich te Versailles de braintrust der demoliberale wereld, d.w.z. het geweldigste en meest verhevenste, dat de verschillende staten aan democratisch hoogintellect bijeen konden brengen, vergaderde nabij Parijs, om voor eeuwig de grondslagen vast te leggen voor een nieuwe samenleving der volken, een democratisch paradijs der menschenrechten! Op echt democratische wijze werd nu met de verschillende volken omgesprongen. Zonder acht te slaan op de bestaande volksche bloedbanden, werden zij uiteengescheurd. Volksduitschers werden tot Staatsfranschen, Staatsbelgen, Staatspolen, Staatstsjechoslowaken en Staatsitalianen gemaakt; Volkshongaren en Volksbulgaren tot Staatsroemenen, enz. Toen dit verdeelingswerk voltooid was, maakte de genoemde braintrust zich onsterfelijk, door als een eeuwig monument den Volkenbond te scheppen, welke als opperste raad van het nieuwe demoliberale paradijs der menschenrechten zou fungeeren. Intusschen voelden de verdeelde volken zich in het nieuwe paradijs alles behalve gelukkig. Bovendien namen, ten spijt aan de democratische idealen, de ellende en de ontevredenheid tengevolge van de algemeen intredende verarming en de steeds stijgende werkloosheid, onrustbarend toe.

Ook in onzen eigen Nederlandschen kleinstaat werd naar dezelfde gelijkmakende beginselen gehandeld t.o.v. het Friesche volk. Men beschouwde den drang van de Friezen naar een kultureel en taalkundig eigenleven als een kwaad, een zucht tot eigengereidheid. Onze democratische regeeringen hebben daarom al het mogelijke gedaan, om het Friezendom kapot te maken en de Friezen tot staatsche eenheids-Nederlanders te maken, gelijk ook de Joden dat waren. Ook bij het bevolken van de nieuw drooggelegde Wieringermeerpolder is men volgens hetzelfde bloedlooze systeem te werk gegaan. Instede van in dit nieuw gewonnen land bloedverwante volksgroepen te verplanten, dus met de volkskundige verhoudingen rekening te houden, heeft men hier »menschen« bijeengebracht uit alle deelen des lands.

Ofschoon de gelijkheidsbeginselen der Fransche Revolutie een product waren van den Joodschen geest, waren zij toch ook

in samenklank met de Joodsch-christelijke leer, waarin »de geest« als het alles overheerschende en bindende, het eigenlijk algemeen »menschelijke« element van »de menschheid« wordt erkend. Immers Paulus had reeds tegenover de gemeenschap des bloeds de gemeenschap des geloofs (geestes) gepredikt, waarin noch Jood, noch Griek is (Gal. 3 : 27, 29). Het Jodendom heeft deze abstracte bindingen, dit universalisme des geestes, altijd zeer sterk bevorderd, hetgeen begrijpelijk was, omdat voor de nomadische Joden in de nationale gemeenschap geen plaats was. De vreemde Jood was geen kind des volks en op den grondslag der natuurlijke bloedbanden zou hij nimmer als gelijke in de volksgemeenschap kunnen binnendringen. Dit zou eerst dan mogelijk worden, indien hij een kind van den staat werd. Met dit oogmerk hebben daarom de Joden reeds in de antieke wereld stelselmatig getracht, hun denkbeelden van de menschengelijkheid en van de geestelijke en ethische gemeenschappen onder de niet-Joodsche volken ingang te doen vinden, ofschoon zij voor zich zelf aan de strengste bloedwetten en völksche afgeslotenheid de hand hielden.

In de 18e eeuw kregen zij daarbij een krachtigen steun van de Vrijmetselarij, een wereldbond, die de «koninklijke kunst» beoefent der menschenverbroedering. Deze instelling werd al spoedig volkomen met den Joodschen geest doortrokken, hetgeen blijkt uit het feit, dat de riten en de symboliek der Vrijmetselarij door en door Joodsch zijn. Gaandeweg werd deze instelling van schootsvelbroeders een werktuig van het Wereldjodendom. Het is in dit verband daarom geheel niet te verwonderen, dat nagenoeg alle leidende figuren uit de Fransche Revolutie en ook die uit de overige demoliberale en marxistische omwentelingen, die de menschenrechten (Jodenrechten) tot grondslag hadden en voorts ook de groote mannen van Versailles en den Volkenbond, vrijmetselaars waren.

In de christelijke leer werd het door Paulus gepredikte universalisme der geestelijke indentiteit tot dogma. De kerken erkennen geen bloedbanden; slechts de banden des geloofs zijn voor hen geldig. Op grond hiervan staan de kerken ook geheel onverschillig tegenover de verscheidenheid der volksgemeenschappen, voor zoover deze door de ongelijkheid van ras en bloed

worden veroorzaakt. Er komt nog bij, dat deze ongelijkheden in het lichaam, d.i. in het »vleesch« gegrond zijn en dezelfde Paulus had tevens geleerd, dat al, wat des vleesches is, zondig is en niets goeds inhoudt (Rom. 7 : 8). Alleen reeds daardoor kunnen de door de natuur geschapen bloedbanden en bloedverschillen geen aanspraak maken op de belangstelling der kerken.

Ook het universalisme van de pauskerk en haar unio mystica berust op de eenheid des geloofs. Tegenover de gescheidenheid der menschenrassen stelt de pauskerk in een van haar jongste encyclieken de erkenning van het universeele »katholieke ras« en zij volgt hierbij consequent het voetspoor van Paulus en de roomsche kerkvaders.

Uit het voorgaande is gebleken, dat de christelijke leer en de democratische ideologie, welke door de Fransche Revolutie tot doorbraak kwam en sindsdien het geheele leven en de onderlinge verhoudingen tusschen de volken beheerschen ging, in zooverre iets gemeenschappelijks hadden, dat zij beiden uitgingen van de menschengelijkheid en afwijzend stonden tegenover de volksche bloedgemeenschap. Ook de kerken zijn in wezen democratisch. Daardoor is een verwijdering ontstaan tusschen kerk en democratie eenerzijds en het volk anderzijds, een verwijdering, die gaandeweg tot een onoverbrugbare kloof is uitgedijd. Kerk en democratie staan vijandig tegenover de volksche bloedgemeenschap. Deze vijandigheid was den Joden geenszins onwelgevallig, want zij was in hun belang. De Joden, die wegens hun bloedvreemdheid buiten de volksgemeenschap vallen, staan reeds daardoor instinctief afwijzend daartegenover. Zij moeten het van het staatsburgerdom hebben en daarom hebben zij door middel van de door hen beheerschte pers, altijd ijverig die vijandige tegenstelling uitgebuit en aangewakkerd.

Bovengenoemde vijandigheid, die een gevolg was van bloedleege, bovennationale opvattingen, is niet zonder invloed gebleven op de wijze, waarop men onze vaderlandsche geschiedenis beschouwt. In handen van hem, wien het volksche beginsel tegenstaat, moet wel een verwrongen beeld der geschiedenis ontstaan. Onze geheele geschiedbeschouwing is niet slechts »staatsch« en staat los van bloed en bodem en is reeds daardoor geen echte volksgeschiedenis, omdat zij het volk en zijn levensbelangen geen

recht doet wedervaren, maar bovendien is zij vaak met een kennelijke lust tot kwaadaardigheid tegenover het volksche wezen vervalscht geworden. Vooral van roomsche zijde is men zich daarbij op ergerlijke wijze te buiten gegaan.

De roomsche opvoeders en geschiedkundigen bezien alles van ultramontaansch standpunt. Zij staan liefdeloos en onverschillig tegenover het nationaal-volksche gebeuren en haten alles uit onze volkshistorie, wat niet met de belangen van de alleenzaligmakende kerk strookt of daartegen in verzet kwam. Men heeft zich daarbij niet ontzien, om tegen beter weten in de vuigste laster over onze nationale helden en onze voorouders te verspreiden. Willem van Oranje en de Geuzen, die den opstand tegen Philips II en de pauskerk hebben ontketend en geleid, kunnen door de roomschen niet als volkshelden worden geëerd, alleen reeds om het bloote feit, dat zij ketters waren. In hun oogen waren uitsluitend diegenen helden, die de kettersche opstandelingen aan de heilige inquisitie hebben uitgeleverd en de Spaansche zaak dienden, zooals de 19 opgehangen monniken van Gorkum, die als martelaren door de kerk werden heilig verklaard. Dat ik hierbij geen sprookjes vertel en dat roomsche opvoeders en geschiedkundigen omtrent onze vaderlandsche geschiedenis opvattingen huldigen en verkondigen, die in strijd zijn met onze volksche belangen, die onze heiligste tradities met voeten treden en gespeend zijn van elk zweempje van volksmin, moge aangetoond worden uit de navolgende aanhalingen, ontleend aan roomsche tijdschriften, die onder clericaal toezicht staan.

»Ons Eigen Blad«, het orgaan van praktische roomsche opvoeding, schreef in het nummer van Aug. 1934 het volgende: »Het zal bij het 400-jarig herdenkingsfeest a.s. geen nationale hulde worden, zooals de waarlijk groote vaderlander(?) Nicolaas Pieck (voor degenen, die deze beroemdheid niet kennen, zij meegedeeld, dat hij een der opgehangen martelaren van Gorkum was) verdiende.... *meer, veel meer dan den Zwijger,* wat diens lofredenaars het vorige jaar, al zou alles waar zijn, over hem bazuinden.... *De opstand van den Zwijger zou dan niet geslaagd zijn*.... Och, tegen 29 Aug. zullen onze bladen wel een of meer geïllustreerde artikelen wijden aan dezen heilige en daarbij hun uiterste best doen om hem zooveel mogelijk te

excuseeren, dat hij *heelemaal niets moest hebben van den opstandigen Prins.*« Hieruit spreekt een hartelooze onverschilligheid van roomsche opvoeders voor den Vader des Vaderlands. Intusschen is het niet duidelijk geworden, welke roemrijke daden Anton Pieck voor het vaderland heeft verricht, om hem tot een »waarlijk grooten vaderlander« te stempelen van historische beteekenis.

Een ander voorbeeld van de wijze, waarop de heerlijkste en roemrijkste bladzijden onzer nationale geschiedenis bezoedeld worden en onze helden onteerd, is ontleend aan »Sint Victor« van 23 Oct. 1935, het orgaan van den roomsch-katholieken bond van molenaars, graan- en meelhandelaren, onder schriftleiding van geestelijken. »Onze kinderen leeren nu in de katholieke school andere helden kennen dan Jan van Schaffelaar, die van den toren van Barneveld sprong, omdat *hij te laf was, om zich gevangen te laten nemen.* Piet Hein met zijn Zilvervloot *is nu bij ons een gewone kaperkapitein,* die bij zijn zeerooverijen ook de Zilvervloot van Spanje inpalmde, maar *die evengoed als de Bossche bende in verzekerde bewaring had moeten worden gesteld,* omdat hij zich noch van het vijfde, noch van het zevende gebod iets aantrok. En van Speyck met zijn „dat nooit" *is toch in onze katholieke school niet de held, die om zijn vaderlandsliefde tot voorbeeld moet worden gesteld,* omdat hij den moed had met zijn schip de lucht in te vliegen.«

Aldus sleurt men van roomsche zijde onze volkshelden, die onaantastbaar zouden moeten zijn, door het slijk en vervalscht onze historie. En deze schande heeft niet slechts plaats onder toezicht van roomsche geestelijken, maar er wordt tevens onomwonden de bekentenis uitgesproken, dat het katholieke onderwijs onze volkshelden niet erkent en daarvoor andere in de plaats heeft gesteld. Men huivert bij de gedachte, welke verwoestende uitwerking een zoodanig onderwijs en voorlichting op de katholieke jeugd hebben moet.

Even schandelijk is de houding der roomschen tegenover onze Germaansche voorvaderen. Ook hier worden de historische feiten vervalscht, omdat zulks in de roomsche kraam beter te pas komt. De roomschen verkondigen nog maar steevast, dat onze Germaansche voorvaderen barbaren waren, die in ontucht leefden

en hun tijd liefst doorbrachten met drinken en dobbelspel, waarbij zij zelfs hun vrouwen en kinderen verdobbelden. Naar ultramontaansche begrippen is en blijft elke heiden een verdoemde en daarom een verachtelijk wezen, een barbaar, waarvan niets goeds mag worden gezegd. Onder zulke barbaren kunnen vanzelfsprekend geen zedelijke verhoudingen hebben bestaan. Aldus zijn wij er zoo langzamerhand aan gewoon geraakt, dat alles, wat de Germanen betreft, van roomsche zijde onherroepelijk zoo slecht mogelijk wordt voorgesteld. Men zie, om een zeer recent geval te nemen, b.v. hoe de roomsche geschiedschrijver W. W. Reys in »Panorama«, afl. 51 en 52, Jaarg. 1940, de lezers van dit weekblad op hoogst tendentieuse wijze voorlicht omtrent onze Germaansche voorouders en de Noormannen. Ik doe eenige grepen uit zijn betoog, waarbij de cursiveering van mij is.

»De z.g.(?) volksverhuizing is niets anders geweest dan een reeks ondernemingen van kleine *benden* avonturiers.... Wat willen nu die kleine *op roof beluste* Germaansche *benden*? Hun voornaamste begeerte is land, vruchtbaar land; maar niet om daar[redacted] mee in het zweet huns aanschijns een boterham te verdienen, maar om er te leven als landheeren.... Na den dood van Clovis braken er in het Frankische Rijk verwoestende burgeroorlogen los. Koningen vermoordden hun eigen zonen, aan Wodan en Donar *werden weer menschenoffers gebracht*.... Dronkenschap (was) er een veel voorkomend kwaad in dezen tijd.... In de 6e eeuw b.v. wordt de zee onveilig gemaakt (onveilig voor de roomsche missionarissen natuurlijk) door de *roovende Saksers, die hun handwerk even goed verstaan als de later nog meer beruchte Noormannen.*« (No. 51.)

Volgens Reys waren de Noormannen »beruchte plunderaars« en »piraten«. »Ze plunderden de kusten van de Zwarte Zee.... Kerken, kloosters en paltzen liggen in puin, de velden zijn verlaten, de vroegere dicht bevolkte kuststreken liggen vereenzaamd, kostbare boekerijen met werken van hooge waarde waren (door de Noormannen) verloren gegaan.« (No. 52.)

Hier is geen sprake meer van onwetendheid, maar van bewuste geschiedvervalsching. Men proeft hier de kennelijke bedoeling van een Germanenhater, om de Germanen en de Germaansche Wikingen zoo slecht mogelijk af te schilderen.

Als in den Bartholomeusnacht en de volgende dagen een door de roomsche kerk georganiseerde ketterslachting plaats vindt of als in de Nederlanden jaren achtereen de rook der brandstapels de lucht bezwangert en duizenden onzer vaderen aan de »heilige« inquisitie ten offer vallen, dan heet het, dat al die ketters »het aangeboden licht« hebben geweigerd en wascht de kerk haar handen in onschuld; als op last van dezelfde kerk de Albigenzen en Waldenzen jaren lang worden vervolgd en tot den laatsten man worden uitgemoord, ook dan treft de kerk geen schuld en heet het in de kerkelijke annalen, »dat de goddelijke wraak de ketters wonderbaarlijk heeft vernietigd« of dat ze »door het aanroepen van de maagd Maria zijn overwonnen« (Volgens een der laatste encyclieken van paus Pius XI). Indien de Germanen een enkelen roomschen missionaris om zijn onruststokerij verjagen, een klooster plunderen of een kerk in brand steken, uit wraak tegen de bloedige dwangbekeering, dan zijn het gemeene roovers, goddelooze tempelschenders en »met pest behepte menschen«, volgens Petrus Canisius. Als de Geuzen eveneens uit wraak tegen de geloofsvervolgingen de beelden uit de kerken werpen, dan zijn het verachtelijke beeldenstormers, maar als op last van Bonifacius de heilige Donareik wordt geveld en andere Germaansche heiligdommen worden neergehaald, dan is zulks pure beschavingsarbeid. Als in Duitschland blijkt, dat zich achter de kloostermuren met medeweten der leidende abten een poel van de ondenkbaarste ontucht en bloedschande verbergt of kloosterlingen zich aan deviezensmokkel schuldig maken, dan heet het verbloemend, dat enkele broeders en zusters in hun heilige roeping hebben gefaald; maar als Luther de kerk verlaat en met een ontvluchte non huwt, dan is hij — wederom volgens den heiligen Petrus Canisius — een nonnenschender, die zich aan de meest afschuwelijke ontucht schuldig maakt. De Germanen zijn volgens de roomsche kroniekschrijvers notorische dronkaards, maar als bisschop Magnus met zes andere geestelijken bij een zaalbrand, omdat ze stomdronken zijn, om het leven komen, dan is dat vergeeflijk. De Noormannen kregen van dezelfde kroniekschrijvers de schuld, kostbare boekerijen te hebben geroofd; maar als de beroemde Alexandrijnsche bibliotheek, als gevolg van het werk van fanatieke christenen, in vlammen opgaat, of Theodosius de

Groote, op last van de kerk alle Ariaansche geschriften doet verbranden (door een wonder ontsnapte een exemplaar van de Gothische bijbelvertaling aan deze venielingswoede), of als de heilige Patrick in Ierland op een enkelen dag 300 kostbare bardenboeken aan het vuur prijsgeeft en de Jezuïeten zoowel in Indië als in Japan de meest waardevolle kultuurdocumenten stelselmatig vernielen, dan wordt dat met den mantel der liefde bedekt en verzwegen. [1])

Intusschen is het niet moeilijk, om al die gruwelleugens en geschiedvervalschingen, aan de hand van aanhalingen uit het werk van tal van deskundigen recht te zetten en aan te toonen:

dat onder onze heidensche Germaansche voorvaderen de meest prijzenswaardige zedelijkheid heerschte en de meest reine en kuische verhoudingen bestonden, zoodanig zelfs, dat de klassieke geschiedbronnen daarover niets dan lof vermelden, maar dat daartegenover de kerstening, welke steeds te vuur en te zwaard door dwang is geschied en ontzaglijk veel bloed gekost heeft, een zedelijke ontreddering onder onze voorouders heeft teweeggebracht en dat juist de levenswandel van de dienaren der kerk en van de kloosterlingen van een Syrische verdorvenheid getuigden, terwijl in die dagen zelfs het pauselijke Rome, volgens Ranke, het toonbeeld was van het diepste zedelijke verval;

dat de kronieken der Middeleeuwen niet op betrouwbaarheid aanspraak kunnen maken, omdat zij door monniken geschreven zijn, die geen kinderen des lands waren, maar uit Zuideuropa, uit Afrika en zelfs uit Syrië afkomstig; als echte Germanenhaters hebben zij met opzet den gemeensten laster over onze voorouders verzonnen en neergeschreven;

dat Willem van Oranje een ware Nederlandsche volksheld was, een der schitterendste gestalten uit ons verleden, die met de Geuzen de grondlegger werd onzer volksche vrijwording;

dat ten slotte de 19 opgehangen martelaren van Gorkum geen »nationale« grootheden waren, voor wie in ons heldenpantheon een plaats is, omdat zij in onze vrijwording geen rol gespeeld hebben, maar integendeel van nationaal standpunt bezien een stelletje landverraders waren, die verdienden te worden opgehangen.

1) Ook Lodewijk de Vrome heeft in vromen ijver alle kultureele geschriften der Germanen doen opsporen en vernietigen.

Dit alles met bewijzen te staven, acht ik overbodig, omdat ik besef, dat ik opvoeders en geschiedkundigen, die in de eerste plaats katholiek zijn en daarna pas Nederlander, toch niet zou kunnen overtuigen. Al de genoemde laster is mogelijk, omdat er in Nederland nog geen wetten bestaan, die de eer onzer »heilige« (pit aras) of »goddelijke vaderen« (theoi patrooi, divi parentum) en nationale helden beschermen. Bij de heidensche Germanen was dat wel het geval. Daar behoorden de gestorven vaderen toch nog tot den levenskring der familie. Men geloofde n.l., dat die gestorven vaderen in de fylgja als levensgrond en levensrichtende kracht werkzaam bleven.

Maar ook van niet-roomsche zijde heeft men, uit vijandschap tegen het volksche beginsel, maar vooral ook uit haat tegen het Duitsche volk en het nationaal-socialisme, zich schuldig gemaakt aan een moedwillige verdraaiing der werkelijkheid, en zoodoende de openbare meening met valsche denkbeelden vergiftigd. Een zeer kras staaltje hiervan is het geschrift »Nederlands Geestesmerk« van Prof. Huizinga, dat voor enkele jaren het licht zag. In dit geschrift verklaarde Huizinga, dat over Delfzijl en Vaals de grens loopt tusschen West- en Middeneuropa. Hiermede beoogde Huizinga, kunstmatig te scheiden, wat ongescheiden is, aangezien het niet te ontkennen is, dat de Nederlandsche staatsgrenzen niet met de volksgrenzen samenvallen. Iedereen weet, dat zoowel het Friesche, als het Nedersaksische en Nederfrankische stamelement in Nederland niet alleen in rassisch en volkskundig opzicht, maar ook naar hun taalkundige en kultureele eigenheden, zonder eenige merkbare scheiding in dezelfde volkselementen van het Duitsche Rijksgebied overgaan.

Historisch en kultureel heeft er door de eeuwen heen juist een scherpe afscheiding bestaan naar het Fransche zuiden en het Britsche westen. Ook ons volksbestaan heeft bij voortduring blootgestaan aan een bedreiging van deze Westeuropeesche staten. Het aantal feiten, waardoor deze bewering kan worden gestaafd, is zoo overstelpend groot, dat ik daar niet uitvoerig op behoef in te gaan. Ik herinner hierbij slechts aan de reeds genoemde Fransche inlijving. Van Duitsche zijde heeft die bedreiging nooit bestaan — en dreigt ook nu niet — terwijl er door de eeuwen heen steeds een innige kultuurwisseling en een onderlinge kultuur-

bevruchting heeft bestaan tusschen Duitschers en Nederlanders, zoodat men waarlijk van een Duitsch-Nederlandsche symphonie kan spreken. Ik verwijs hierbij naar het bekende werk van R. P. Oszwald, dat tot titel draagt »Deutsch-Niederländische Symphonie« en dat juist die innige kultuurwisseling, welke er door de eeuwen heen geweest is, op zeer verdienstelijke wijze uitvoerig behandelt. Het geschrift van Huizinga stond dan ook in dienst van de democratische politiek van die dagen. Zij had de kennelijke bedoeling van een duitschvijandige hitserij, een aanval op het »hemd- en handheroïsme« (waarmee hij het nationaal-socialisme bedoelde) en daarnaast een verheerlijking van de democratische machten Engeland en Frankrijk en natuurlijk ook van de Joden.

Waar het echter thans op aankomt, is, dat ook voor ons de tijdswende is aangebroken van het rassisch-volksche ontwaken, waarbij men zich bewust dient te worden, dat de eeuwige erfwaarden, die de Voorzienigheid ons in ras en bloed heeft geschonken, nu en in de toekomst hun rechten in het nationale leven komen opeischen. Wij moeten teruggrijpen naar deze oerwaarden van ons nationale bestaan. Aan deze noodwendige levenswaarden en dezen levensgrond dient voortaan alles en dus ook de geschiedenis te worden getoetst. Met de maten van het bloed moet alles worden gemeten, d.w.z. wij moeten leeren ziften tusschen het bloedechte en het bloedvreemde, het onvolksche. Wij moeten terdege onderscheiden in gebeurtenissen en daden, die uit de volksziel zelf zijn opgeweld en die, welke het gevolg zijn van vreemde invloeden en machten. Zoo is de inpoldering van onze lage landen en moerassen een ondernemen geweest, dat geheel uit onzen volksgeest is voortgekomen en daarbij ook wonderwel past, omdat wij, Nederlanders, ons in deze moerassige laaglanden met hun vochtig, nevelig, ruw en winderig klimaat sedert tweeduizend jaren hebben thuisgevoeld. Voor onze geschiedenis is daarom deze inpoldering met zijn gevolgen duizendmaal belangrijker dan onze Joodsche democratie met haar parlementairen regeeringsvorm, omdat zij karakteristiek is en wezensecht en bovendien voor ons volksbestaan van eeuwige waarde. Die inpoldering is een deel geworden van ons volksleven zelf, terwijl het parlement onecht is, ons vreemd blijft (zooals de Joden ons

vreemd blijven), en ons daarom ook geschaad heeft, aangezien het onze volkseenheid en volkskracht als een kwaadaardig gezwel heeft ondermijnd. Het is een dwaasheid, om al, wat het geesteswerk van Joden of andere bloedvreemden is, en daarvan ook het geestesmerk draagt, voor Nederlandsch te verklaren.

Maar niet alleen moeten wij onderscheiden tusschen het volksche en het on- en antivolksche, maar de nieuwe grondslag onzer geschiedbeschouwing brengt mee, dat wij al, wat in het verleden is geschied, alle gebeurtenissen, alle persoonlijkheden, die een rol hebben gespeeld en hun daden, voor het forum van het volk en zijn mythe moeten brengen, om ze te beoordeelen en ter verantwoording te roepen, opdat uitgemaakt worde, in hoeverre zij levensbevorderlijk zijn geweest voor het volk, dan wel levensvernienietigend, m.a.w. ons volk, zijn oerwaarden en zijn wording hebben gediend, dan wel hebben belemmerd of verraden. En niet het belang van de democratie, noch dat van den »staat« Nederland, of van een confessie, noch dat van een denkbeedige menschheid — een gelijkheidshutspot van Joden, Chineezen, Hottentotten, Papoea's en Vuurlanders — zal daarbij als maatstaf dienen, maar alleen het belang van het Nederlandsche volk. Want niet de »staat« Nederland was een oergedachte Gods, evenmin als de »staat« Tsjechoslowakije of de »staat« Liberia dat waren — zij waren juist menschelijke maaksels van de slechtste kwaliteit — maar wel het Nederlandsche volk van Nederduitschen bloede. Zoo zullen dan Willebrord en zijn missionarissen met hun dwangbekeeringen, evengoed als de geloofsvervolgingen, de »heilige« inquisitie, en de heksenwaan, van uit dat volksbelang moeten worden beoordeeld.

Maar het moet in de toekomst ook niet meer worden geduld, dat de heerlijkste gestalten uit onze volkshistorie, zooals Willem van Oranje en de Geuzen, door het slik worden gehaald, om daarvoor de 19 opgehangen monniken van Gorkum als »nationale« grootheden in de plaats te stellen, of dat het geweldige leed, dat dwangbekeering, heksenwaan en heilige inquisitie over ons volk hebben uitgestort, met leugenbedenksels wordt vergoeilijkt. Degenen, die onze voorvaderen niet kunnen eeren, alleen, omdat zij heidenen waren of de Geuzen niet kunnen achten, alleen, omdat zij ketters waren en die daardoor slechts met smaad kunnen neerzien op de roemvolste periode onzer volkswording,

die zullen moeten zwijgen. Zij hebben ons en onze jeugd in deze tijdswende, dat wij ons moeten bezinnen op onze oerwaarden, niets te zeggen. En ook met geschiedbeschouwingen van Joden willen wij niets te maken hebben.

Er is thans behoefte aan een onvervalschte geschiedenis. Zoo'n geschiedenis bezitten wij nog niet. Alleen hij, die zich door bloed en ziel met zijn volk vergroeid voelt en van diepen volksmin is vervuld, is geschikt, om een nationale geschiedenis te schrijven. Hij dient daarbij niet alleen uit te gaan van ons Germaansche wezen, maar tevens van onze Duitsche bloed- en lotsverbonden-heid, terwijl hij daarnevens de nieuwe inzichten der rassenleer op zijn beschouwingen moet toepassen. Alleen op den grondslag van deze beginselen is een ware nationale volksgeschiedenis te verstaan en te schrijven. Het zal daarbij noodzakelijk zijn, om zich te ontworstelen aan de gangbare democratisch-staatsche opvat-tingen, waarop ik reeds in den aanvang de aandacht vestigde en waarbij op het voorbeeld van Blok gewezen werd. Want ook een democratisch opgevatte geschiedbeschouwing is van het volk afgewend en heeft vaak een valsch beeld gegeven van het ver-leden.

De eerste vervalsching, die onze leerboeken of historische beschouwingen algemeen plegen, is, dat zij gewag maken van »Nederland« in tijden, toen er nog geen Nederland bestond. Aldus begint men reeds bij de jeugd de valsche voorstelling te wekken, alsof er nooit anders dan een afzonderlijk »Nederlandsch« volk heeft geleefd in een »Nederlandschen staat«. Tot het ongeluksjaar 1648, dat ons van ons Duitsche moederland scheidde, was er geen Nederlandsche staat en waren er ook geen Nederlandsche staats-grenzen, waarbinnen een Nederlandsch volk leefde. In een geo-grafisch gebied, dat men met de Nederlanden aanduidde, leefde een Nederduitsch volk, dat verschillende Nederduitsche streektalen sprak, zooals gesproken werd in alle Duitsche laaglanden tot aan Dantzig toe.

Ook het begrip Tachtigjarige Oorlog is een vervalsching. Dit begrip moet voortaan uit de schoolboeken en het gebruik ver-dwijnen, omdat het een on-Duitsche gezindheid suggereert, d. i. een gezindheid tegen ons Nederduitsche oerwezen. Er is nooit een Tachtigjarige Oorlog geweest in de geschiedenis van ons volk.

Een oorlog speelt zich af tusschen twee souvereine staten, zooals nu tusschen Duitschland en Engeland. De waarheid is, dat in 1568 onder het volk in de Nederlanden een opstand losbarstte tegen den roomschen koning Philips II van Spanje, omdat hij, zooals dit naar pauskerkelijke opvattingen gebruikelijk was, aan onze voorvaderen geen gewetens- en geloofsvrijheid toestond. Dit opstandige volk der Nederlanden werd wel door Spanje geregeerd, maar was daarom nog niet Spaansch, ook niet »Nederlandsch«, maar Duitsch, d. w. z. het was Duitsch naar zijn bloed en aard, voelde Duitsch en had een Duitsche kultuur. Het tegenwoordige Grootduitschland was het vaderland van onze Nederlandsche Geuzenvaderen krachtens den uitdrukkelijken volkswil. Deze volkswil sprak zich, ondanks het feit, dat het tot de Spaansche monarchie behoorde, eenparig uit voor het grootduitsche vaderland en de Duitsche bloedverbondenheid. Dit kwam ook tot uitdrukking in de woorden »ben ik van Duitschen bloed«, die Marnix van St. Aldegonde in onze nationaalhymne den Prins van Oranje in den mond legt. Voor onze Geuzenvaderen waren de Nederlandsche gewesten niets anders dan de Heimat, de heimode, zooals Brabant de heimode is der Brabanders en Oostenrijk die van de Oostenrijkers, maar Grootduitschland het gemeenschappelijke vaderland van alle Duitschers. Dit is geen verzinsel, maar diepe ernst, want het wordt nergens met zooveel klem betoond als in de Unie van Utrecht van 1579. *Deze Unie van Utrecht is het meest nadrukkelijke en roerende getuigenis van den grootduitschen volkswil in de Nederlanden,* naar uit het navolgende zal duidelijk worden.

De Unie van Utrecht was een plechtige overeenkomst tusschen verschillende provinciën, gewesten en steden, waarbij zij elkaar hulp beloofden in den opstand tegen Spanje en de pauskerk. Bij deze Unie was ook een groot deel van het Vlaamsche volk aangesloten, n.l. dat gedeelte, dat protestantsch was, zooals b.v. Antwerpen, Gent, Brugge, het Vrije van Brugge en Yperen. Dit verdrag wordt algemeen door de historici beschouwd als de grondslag van den Nederlandschen »Staat« — men spreekt immers van de »Republiek der Vereenigde Nederlanden« — maar ook dit is alweer een valsche voorstelling, zooals uit de bepalingen van dit verdrag duidelijk zal worden.

In de Inleiding van dit verdrag wordt als voorwaarde der overeenkomst door de afgevaardigden met alle plechtigheid verklaard, »dat zij in geen geval zich willen onttrekken aan het Grootduitsche Rijk«[1]) waarmee zij zich lotsverbonden voelen. Deze saamhoorigheid met het Grootduitsche Rijk wordt door verschillende gewesten nog eens afzonderlijk met vollen nadruk betoond. Zoo verklaren o.a. de Staten van Utrecht en de Ridderschap en Stad van Nijmegen, dat de Unie van Utrecht geenerlei verandering zal brengen in de verhouding en gebondenheid met het Duitsche Rijk, dat toen nog heette het Heilige Roomsche Rijk der Duitsche natie.

Uit het voorgaande blijkt, dat het geenszins in de bedoeling van de Unie lag, om een afzonderlijken souvereinen Nederlandschen »Staat« te stichten, zooals men algemeen zich voorstelt, als gevolg van de valsche suggesties, die door de leerboeken worden verspreid. In deze leerboeken wordt vermeld, dat de Unie den grondslag vormde van de »Republiek der Vereenigde Nederlanden«. Dit is waar, maar het is onwaar, indien men zich de »Republiek« voorstelt als een souvereinen eenheidsstaat, zooals b.v. de Fransche Republiek, want zij stond niet los van het Duitsche Rijk. De Staten-Generaal hebben dan ook, na de afzwering van Philips II, herhaaldelijk gepoogd, om den (afhankelijken) monarchalen staatsvorm te behouden, door het koningschap aan den Franschen en Engelschen troon aan te bieden. In dit verband verschilt men van meening, wanneer van een eigenlijke Republiek kan worden gesproken, m. a. w. wanneer zij is ontstaan. Was dat in 1579 na het sluiten van de Unie, of in 1587 na het verraad en vertrek van Leicester, den Engelschen gemachtigde van koningin Elisabeth, of eerst in 1609 bij het sluiten van het Twaalfjarig Bestand, toen Spanje de Republiek als een onafhankelijken staat erkende?

Tevens moet het duidelijk wezen, dat de veelvuldige pogingen van de ijveraars voor een »Groot-Nederland«, om uit het samengaan van Vlaanderen met de noordnederlandsche gewesten in de Unie van Utrecht een rechtvaardiging en grondslag te zoeken

1) De oorspronkelijke oudhollandsche tekst luidde: »sonder in allen gevalle hem by desen te willen ontrecken van oft den heilighe Roomsche Rycque«. Zie: Dr. Z. W. Sneller. Unie van Utrecht. Blz. 32/3. W. L. en J. Brusse. 1929.

voor de grootnederlandsche gedachte, valsch is, *want juist de Unie van Utrecht verwerpt met de meeste beslistheid elken vorm van separatisme tegenover het Duitsche Rijk en wil niets anders dan de hechte trouw aan het grootduitsche vaderland en het Duitsche bloed opzettelijk betuigen.*

Als men dan ook zegt, dat Rubens, Rembrandt, Jan Steen, Frans Hals Nederlandsche schilders waren, dan is ook dat eigenlijk een vervalsching, want zij waren net zoo Duitsch als Dürer, Holbein en Grünewald en als Willem van Oranje zelf. Het eenige »Nederlandsche« aan onze genoemde schilders was, dat zij in de Nederlanden hebben geleefd. In die tijden bestond er tusschen de »Neder-landen« en de Duitsche landen het meest innige verkeer en de meest innige aanraking en uitwisseling, omdat er nog geen belemmerende »staatsgrenzen« bestonden, die een afscheiding maakten tusschen deze zijde en gene zijde, tusschen Nederlanders en Duitschers. Zoo was de Vader des Vaderlands niet de eenige »Nederlander«, die van Duitschen bloede en in Duitschland geboren was, want ook de groote Nederlanders Rubens en Vondel waren beiden in »Duitschland« (resp. Siegen en Keulen) geboren!

Zoo is dus ook onze Gouden Eeuw een tijdperk geweest van kultureelen hoogbloei, *in den tijd, dat onze Geuzenvaderen nog echte Duitschers waren.* Onze democratische geschiedschrijvers dienen toch eindelijk eens met hun democratische beginselen ernst te maken. Als zij de Elsassers voor Franschen verklaarden en de Sudetenduitschers voor Tsjechoslowaken, evengoed als zij alle genaturaliseerde Joden voor Nederlanders uitmaakten, omdat zij onderdanen waren van resp. den Franschen, Tsjechoslowaakschen en den Nederlandschen staat, dan waren onze Geuzenvaderen tot 1648 echte Duitschers en dit met te meer recht, omdat zij niet alleen tot het Duitsche Rijk behoorden, maar bovendien zich zelf als Duitschers beschouwden. Wil men dat niet, dan verklare men onze Geuzenvaderen tot 1579 tot Spanjaarden, omdat zij onderdanen waren van den koning van Spanje en van uit Madrid werden geregeerd!

Nu zegge men niet, dat dit »verduitschen« onzer Geuzenvaderen slechts theorie is. Het gaat hier niet om louter theorie of om spitsvondige formalismen, maar *om geleefde werkelijkheid!* Het komt er immers niet op aan, of de Nederlanden een Spaansche

hoorigheid vormden, maar wel, hoe het volk der Nederlanden zich zelf beschouwde, en dat was Duitsch. De Nederlanders in die dagen dachten niet »staatsch«, maar juist volksch-Duitsch. Een Nederlander, die in Duitschland vertoefde, voelde zich er niet als een vreemde, maar als een kind in huis. *Van Duinkerken tot Dantzig bestond destijds een kultureele eenheid, die ook nu nog valt waar te nemen.* De Vlaming of de Hollander, die naar »Oostland« reist en Lübeck, Dantzig of Marienwerder bezoekt, waant zich in de eigen heemstede, omdat hij er in den stijl der gebouwen de eigen volksziel terugvindt. Ook onze oud-Hollandsche dichters als Marnix, Hooft, Bredero, Vondel, Huygens e.a. voelden en getuigden van de Duitschheid van hun wezen.

Het dient steeds opnieuw en met bizonderen nadruk te worden verklaard, en het kan nooit genoeg worden herhaald, *dat de afscheiding van Nederland uit het Duitsche Rijk, welke door den Westfaalschen vrede in 1648 tot stand werd gebracht, niet overeenkomstig den volkswil in de Nederlandsche gewesten is geschied en evenmin volgens het verlangen van het Duitsche volk, maar tegen den duitschvoelenden volkswil door vreemde machten werd doorgedreven.* Zij was een voortvloeisel van den wensch van het vaticaan en van de politiek van den Franschen staatsman kardinaal Richelieu. Deze kardinaal had de, zoo ver mogelijk doorgevoerde, versnippering van de Duitsche volken tot richtsnoer gemaakt van de Fransche machtspolitiek en hij handelde hierin geheel in overeenstemming met de wenschen van de pauskerk. Hij beoogde daardoor, de Duitsche eenheidsgedachte te kunnen bedwingen en aldus de vorming van een machtigen grootduitschen staat voor eeuwen onmogelijk te maken. Wij weten maar al te goed, hoe doeltreffend deze politiek van Richelieu, die tot een eeuwige wet werd van de buitenlandsche politiek van Frankrijk, is geweest. Bij den Westfaalschen vrede werden Nederland en Zwitserland uit het lichaam van het Duitsche Rijk gescheurd. De Duitsche kleinstaterij is Duitschlands ongeluk geweest, want zij heeft belet, dat het Duitsche volk tot een wereldmacht uitgroeide. Aan deze verderfelijke politiek, is dank zij het ongeëvenaarde genie van den Führer Adolf Hitler, die zoowel het Vredesdictaat van Versailles als dat van Westfalen te niet heeft gedaan, voor goed een einde gekomen.

IK ZAG IN DROOM . . .

DOOR

HÉLÈNE SWARTH

TRALIENET.

'k Ontwaarde een lusthof door een tralienet
En rook de aromen van een rozenbed,
Van berkeloof, sering, viool, jasmijn.
Dat tralieweefsel leek zoo broos en fijn
Dat de eigen kracht mij wel bevrijden kon
Tot wandle' in lommer, goudgeplekt van zon.
Maar ál te sterk was 't ragge tralienet,
Vóor 't open raam — door welke hand? — gezet.
Terwijl ik sliep wie was 't, die mij verried?
'k Mocht zien dien hof, me er in vermeien niet.
't Was zoo nabij, zoo lokkend en zoo mooi!
Wie als een vogel sloot mij in die kooi?
Ik riep zoo lang om hulp, mijn stem werd zwak —
Geen trouwe hand die traliedraden brak
En verre stemmen lachten om mijn nood —
Wie éens mij liefden waren zeker dood.

